ஜூலை 26, 2026

பொதுக்காலம்: 17-ஆம் ஞாயிறு

முதல் வாசகம்: 1 அரசர்கள் 3:5, 7-12;

நற்செய்தி: மத்தேயு 13:44-52

முன்னுரை

ஒரு சிறுவன் ஒரு நாள் மதியம் முழுவதும் கடற்கரையில் மணலால் கோட்டை கட்டுவதில் மூழ்கியிருந்தான். அவன் மணலால் கோபுரங்களை வடிவமைத்தான், அகழிகளைத் தோண்டினான், அலைகளிடமிருந்து அவைகளை பெருமையோடு பாதுகாத்தான். மாலை நேரம் வந்தபோது, அலை மெதுவாக உயர்ந்து கொண்டே வந்து அனைத்தையும் அடித்துச் சென்றது. சிறுவன் அழத் தொடங்கினான். ஆனால், அவனுடைய தாத்தா அவனது கையை மெதுவாகப் பிடித்து, “

எது அழிந்துபோகிறதோ, அது ஒருபோதும் உனக்கு கிடைத்த புதையல் அல்ல. எல்லாம் கடந்து போன பிறகும் எது நிலைத்திருக்கிறதோ, அதுவே உண்மையான புதையல்” என்றார்.

நாம் வளர வளர, அந்த வார்த்தைகள் எவ்வளவு உண்மையானவை என்பதை மெதுவாகப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

பல விஷயங்கள் நம்மைக் கவருகின்றன, நம்மை ஆட்கொள்கின்றன, மகிழ்ச்சியைத் தருவதாக வாக்குறுதி அளிக்கின்றன; ஆனாலும் பல விஷயங்கள் விரைவாக மங்கிவிடுகின்றன.

வெற்றி மாறுகிறது, உடைமைகள் பழசடைகின்றன, நம் திட்டங்கள் கூட ஒரே இரவில் மறைந்துவிடும். ஆனால், கடந்து போகும் இந்த உலக காரியங்களுக்கு அடியில், கடவுள் என்றும் அழியாத, நிலையான ஒன்றை நமக்கு முன்பாகத் தந்துகொண்டே இருக்கிறார்.

இன்று இயேசு, நிலத்தில் மறைந்திருக்கும் புதையலைப் பற்றியும், விலைமதிப்பற்ற முத்தைப் பற்றியும் பேசுகிறார். சிலர் கடவுளை எதிர்பாராத விதமாகக் கண்டடைகிறார்கள்; மற்றவர்கள் தங்கள் இதயம் உண்மையிலேயே எதற்காக ஏங்குகிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்வதற்கு முன்பு பல ஆண்டுகள் தேடுகிறார்கள். ஆனால், அந்தப் புதையல் கிடைத்தவுடன், மற்ற அனைத்தும் அதற்குரிய சரியான இடத்தைப் பெற்றுவிடுகின்றன.

கிறிஸ்துவே நம் வாழ்வின் மையமாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும், அர்த்தமாகவும் மாறுகிறார். ஆனாலும், ஜெபம், மன்னிப்பு, இரக்கம், தியாகம் மற்றும் நற்கருணை போன்ற சாதாரண தருணங்களில் மறைந்திருக்கும் அந்தப் புதையலை நாம் எத்தனை முறை கவனிக்காமல் விடுகிறோம் என்பதையும் நாம் அறிவோம்.

எனவே, தாழ்மையான இதயத்தோடு நம் பாவங்களை ஏற்றுக்கொண்டு, ஆண்டவரிடம் இரக்கத்தையும் குணப்படுத்துதலையும் மன்றாடுவோம்.

மறையுரை:

நிலத்தில் மறைந்திருந்த புதையலும் விலைமதிப்பற்ற முத்தும் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, இங்கிலாந்தில் ஒரு மனிதர் தனது தோட்டத்தில் தோண்டிக் கொண்டிருந்தபோது, அவருடைய மண்வெட்டியானது ஏதோ ஒரு கடினமான பொருளின் மீது பட்டது. முதலில் அது ஒரு சாதாரண கல் என்றுதான் அவர் நினைத்தார். ஆனால், அதை வெளியே எடுத்தபோது, மண்ணில் புதைந்திருந்த ஒரு பழைய மோதிரத்தைக் கண்டார். வல்லுநர்கள் பின்னர் அதை ஆராய்ந்து, அது பல்லாயிரக்கணக்கான டாலர்கள் மதிப்புள்ள ஒரு இடைக்கால மோதிரம் (Medieval ring) என்று கண்டறிந்தனர். ஒரு சாதாரண வேலையைச் செய்ய வெளியே சென்று, நீங்கள் எதிர்பாராத ஒரு புதையலுடன் வீட்டிற்குத் திரும்புவதை ஒருமுறை கற்பனை செய்து பாருங்கள்

அந்தக் கதை இன்றைய நற்செய்தியின் மையத்தில் உள்ள ஆச்சரியத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் நமக்கு உணர்த்துகிறது.

இயேசு நமக்குச் சொல்கிறார்:

விண்ணரசு நிலத்தில் மறைந்திருந்த புதையலுக்கு ஒப்பானது. அதைக்கண்ட மனிதன் அதை மூடி மறைக்கிறான். பின்பு மகிழ்ச்சியோடு போய் தனக்குள்ள யாவற்றையும் விற்று அந்த நிலத்தை வாங்கிக்கொள்கிறான். மேலும் விண்ணரசு நல்முத்துகளைத் தேடி அலையும் வணிகருக்கு ஒப்பானது. அவர் விலைவுயர்ந்த ஒரு முத்தைக் கண்டதும் போய் தனக்குள்ள யாவற்றையும் விற்று அதை வாங்கிக்கொள்கிறார்."

மேற் சொல்லப்பட்ட உவமைகளில் உள்ள இரண்டு மனிதர்களுக்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசத்தைக் கவனியுங்கள்.

ஒரு மனிதன் புதையலைத் தேடவே இல்லை;

எதிர்பாராத விதமாக அதை தற்செயலாகக் கண்டடைகிறான். மற்றவரோ தன் வாழ்நாள் முழுவதையும் தேடலில் கழித்து, இறுதியாக தான் தேடியதைக் கண்டடைகிறார்.

கடவுள் நம் வாழ்வில் பல நேரங்களில் இப்படித்தான் செயல்படுகிறார். சில நேரங்களில் நாம் அவரை எதிர்பாராத விதமாகக் கண்டடைகிறோம்,

சில நேரங்களில் நீண்ட தேடலுக்குப் பிறகு கண்டடைகிறோம்.

சில நேரங்களில் நாம் அவரைக் காண்கிறோம்; சில நேரங்களில் அவர்தான் நம்மைக் கண்டடைந்தார் என்பதை நாம் உணர்கிறோம்.

எழுத்தாளர் நதானியேல் ஹாதோர்ன்

ஒரு கருத்தை பதிவிடுகிறார் மகிழ்ச்சி என்பது ஒரு வண்ணத்துப்பூச்சியைப் போன்றது. நீங்கள் அதைத் துரத்தும்போது, அது எப்போதும் உங்கள் கைக்கு எட்டாத தூரத்திலேயே இருக்கும். ஆனால், நீங்கள் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தால், அது உங்கள் மேல் வந்து அமரக்கூடும்." கடவுளின் ராஜ்யமாகிய புதையலும் பெரும்பாலும் அந்த வண்ணத்துப்பூச்சியைப் போலத்தான்; நாம் அதை சற்றும் எதிர்பாராத நேரத்தில் நம்மிடம் வந்து சேர்கிறது.

விண்ணரசு என்பது விண்ணகத்தில் வரவிருக்கும் ஒரு எதிர்கால உண்மை மட்டுமல்ல என்பதை நற்செய்தி நமக்கு நினைவூட்டுகிறது. கடவுளின் திருவுளம் எங்கு நிறைவேற்றப்படுகிறதோ, கிறிஸ்து எங்கு அன்பு

செய்யப்படுகிறாரோ, மக்கள் எங்கு அவருடைய அருளால் தங்கள் வாழ்வை வடிவமைக்க அனுமதிக்கிறார்களோ, அங்கெல்லாம் விண்ணரசு ஏற்கனவே நம்மிடையே இருக்கிறது.

புதையல் இருக்கிறதா இல்லையா என்பது பெரிய கேள்வி அல்ல. நாம் அதை எதிர்கொள்ளும்போது அதை அடையாளம் காண்கிறோமா என்பதுதான் பெரிய கேள்வி.

ஒரு செமினேரியனால் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்ட ஒரு நிகழ்வு

1960-களின் இறுதியில், நான் முன்ஸ்டர் (Münster) நகரில் மாணவனாக இருந்தபோது, தொண்டு நிறுவனத்திற்காக ஒரு தெரு லாட்டரி (Street Lottery) சீட்டு விற்பனை நடைபெற்றது. அந்த லாட்டரி விற்பனை பெரும் தோல்வியடைந்தது. யாரும் டிக்கெட்டுகளை வாங்க முன்வரவில்லை.

ஒரு நாள், என் சக செமினரி (மடத்து) மாணவர் ஒருவர் ஒலிபெருக்கியில் ஓர் அறிவிப்பைக் கேட்டார்:

"லாட்டரி விற்பனை இன்று மாலையுடன் முடிவடைகிறது. சுமார் ஐந்தாயிரம் டிக்கெட்டுகள் இன்னும் விற்காமல் உள்ளன. முதல் பரிசான புதிய 'ஒப்பல் காடெட்' (Opel Kadett) காரும், தொலைக்காட்சிப் பெட்டியும் மற்றும் பல பரிசுகளும் இன்னும் யாராலும் வெல்லப்படவில்லை."

திடீரென்று செமினேரியன் ஒரு கணக்கு போட்டார். விற்காமல் இருக்கும் மீதமுள்ள அனைத்து டிக்கெட்டுகளின் விலை ஐந்தாயிரம் மார்க்குகள் (அப்போதைய ஜெர்மன் நாணயம்) என்றால், முதல் பரிசு இன்னும் அப்படியே இருக்கிறது என்றால், மீதமுள்ள எல்லா டிக்கெட்டுகளையும் வாங்கினால் அனைத்துப் பரிசுகளையும் நாமே வென்றுவிடலாம் என்று உணர்ந்தார்.

அவர் உடனடியாக வங்கிக்கு ஓடி, தன் சேமிப்புக் கணக்கில் இருந்த பணத்தை எல்லாம் எடுத்தார், செமினரியில் இருந்த நண்பர்களிடம் கடன் வாங்கினார், விற்காமல் இருந்த அத்தனை டிக்கெட்டுகளையும் வாங்கினார்.

நாங்கள் அனைவரும் அவருக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது என்று நினைத்தோம். ஆனால், அவருக்குப் பைத்தியம் பிடிக்கவில்லை. தான் கண்டறிந்ததன் மதிப்பை அவர் தெளிவாகப் புரிந்து வைத்திருந்தார். அவர் காரையும், தொலைக்காட்சியையும், அனைத்துப் பரிசுகளையும் வென்றார்! அந்த இளைஞன் தன்னிடம் இருந்த எல்லாவற்றையும் பணையம் வைக்கத் துணிந்தார், ஏனென்றால் மற்றவர்கள் பார்க்காத ஒன்றை அவர் கண்டார்.

அதுதான் இன்றைய நற்செய்தியின் மிகச்சரியான கருத்து.

நிலத்தில் புதையலைக் கண்டவனும், முத்தைத் தேடிய வணிகனும் அரைகுறை மனதோடு தியாகம் செய்யவில்லை. தாங்கள் இழப்பவற்றை விட, தாங்கள் கண்டடைந்தவை எண்ணற்ற மடங்கு மதிப்புடையவை என்பதை உணர்ந்ததால், அவர்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு அதைச் செய்கிறார்கள்.

கிறிஸ்தவ வாழ்வு என்பது அடிப்படையில் இழப்பைப் பற்றியது அல்ல; அது கண்டடைதலைப் பற்றியது.

வெறுமனே தியாகம் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக, சிறிய காரியங்களை விட்டுவிடுமாறு இயேசு நம்மிடம் கேட்கவில்லை. நாம் இன்னும் மேலான, சிறந்த ஒன்றைக்

கண்டுகொண்டதால், குறைவான மதிப்புள்ள காரியங்களை மகிழ்ச்சியோடு விட்டுவிடுமாறு அவர் நமக்கு அழைப்பு விடுக்கிறார்.

என் வாழ்வில் இதை நான் பலமுறை பார்த்திருக்கிறேன்.

நான் இளம் குருவாக இருந்தபோது, ஒரு திறமையான கண் கண்ணாடி நிபுணரை (Optician) எனக்குத் தெரியும். அவர் தனது முதுகலைத் தேர்வில் மிகச் சிறந்த மதிப்பெண்களுடன் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார். அவருடைய தந்தை ஒரு வெற்றிகரமான கண் கண்ணாடி வணிகத்தை நடத்தி வந்தார், அவர்தான் ஒரே மகன். ஒரு வசதியான எதிர்காலம் அவருக்குக் காத்திருந்தது. அவர் திருமணம் செய்ய நினைத்த ஒரு காதலியும் இருந்தார்.

அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில், ஒரு நாள் அவர் ஓர் அறிவிப்பை வெளியிட்டார்:

“நான் ஒரு துறவற மடத்தில் (Monastery) சேரப் போகிறேன்.”

அந்த அறிவிப்பால் அவருடைய குடும்பத்தினர் அவருக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது என்றே நினைத்தார்கள். பொருளாதாரப் பாதுகாப்பு, நல்லதொரு எதிர்காலம், திருமணம் என எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு ஏன் போக வேண்டும்?

டிராப்பிஸ்ட் (Trappist) துறவற மடத்திற்குள் நுழைவதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்பு, ஒருவர் அவரிடம், "இப்படி ஒரு முடிவை எடுக்க எது உங்களைத் தூண்டியது?" என்று கேட்டார்.

அவர் அதற்குப் பதிலளிக்கையில், தான் அடிக்கடி நற்கருணை ஆராதனையில் (Eucharistic adoration) கலந்துகொள்வது வழக்கம் என்று கூறினார். ஒரு நாள் மாலை, அவர் புதிய ஏற்பாட்டு நூலைத் திறந்தபோது, அவருடைய கண்கள் இன்றைய நற்செய்திப் பகுதியின் மீது விழுந்தன:

"விண்ணரசு நிலத்தில் மறைந்திருந்த புதையலுக்கு ஒப்பானது..."

அதன்பின் அவர் ஒருபோதும் மறக்க முடியாத ஒரு வார்த்தையைக் கூறினார்:

"அந்தக் கணத்தில், இயேசுவே அந்தப் புதையல் என்பதை நான் திடீரென்று புரிந்து கொண்டேன்."

அவ்வளவுதான், அனைத்தும் மாறியது!

மற்றவர்கள் அவர் எதையெல்லாம் இழக்கிறார் என்பதைப் பார்த்தார்கள்.

ஆனால் அவரோ, தான் எதைக் கண்டடைந்தேன் என்பதைப் பார்த்தார்.

பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, நான் மற்றொரு நபரைச் சந்தித்தேன். அவர் முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒரு வழியில் அந்தப் புதையலைக் கண்டடைந்திருந்தார்.

ஒரு பெனடிக்டைன் (Benedictine) கன்யாஸ்திரீகள் மடத்தில், பதின்பருவ இளைஞர்களுக்கான ஒரு தியானக் கூட்டத்தை (Retreat) நான் வழிநடத்திக் கொண்டிருந்தேன். உண்மையைச் சொல்வதானால், அந்தத் தியானம் சரியாகப் போகவில்லை. இளைஞர்கள் எதிலும் ஆர்வமில்லாமல் காணப்பட்டார்கள்.

அங்கு ஒரு வயதான கன்னியாஸ்திரீ (Nun) ஒவ்வொரு நாளும் எங்களுக்கு உணவு பரிமாறி வந்தார். ஒரு நாள் உணவின் போது, அந்த இளைஞர்கள் ஒரு உண்மையைக்

கண்டறிந்தனர்–அந்தக் கன்னியாஸ்திரீ கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக அந்த மடத்தின் வளாகத்தை விட்டு வெளியேறியதே இல்லை!

அவர்கள் ஆச்சரியமடைந்தார்கள்.

ஆரம்பத்தில் அவர்கள் கேட்ட கேள்விகள், உலக மக்கள் பொதுவாக நினைக்கும் எண்ணங்களையே பிரதிபலித்தன:

"உங்களுக்குப் போர் அடிக்கவில்லையா?"

"சிறையில் அடைபட்டது போல் நீங்கள் உணரவில்லையா?"

"வாழ்க்கையின் சந்தோஷங்களை நீங்கள் இழந்துவிட்டதாக நினைக்கவில்லையா?"

ஆனால், அடுத்த சில நாட்களில் ஒரு அற்புதமான மாற்றம் நடந்தது.

அந்த இளைஞர்கள், அந்த வயதான கன்னியாஸ்திரீயிடம் அளவற்ற ஞானம், மகிழ்ச்சி, இரக்கம் மற்றும் ஆன்மீக விடுதலையைக் கண்டார்கள். அவர் மற்றவர்கள் சொல்வதை ஆழமாகக் கவனித்துக் கேட்டார்; இளைஞர்களின் போராட்டங்களை தன் சொந்தப் போராட்டமாக எண்ணி அக்கறை காட்டினார்; அவரிடமிருந்து அமைதி வெளிப்பட்டது.

அவர்கள் அவரோடு பேசப் பேச, உலகத்தில் வெளியில் இருக்கும் பலரால் ஒருபோதும் கண்டடைய முடியாத ஏதோ ஒன்று அவரிடம் இருப்பதை அந்த இளைஞர்கள் உணர்ந்துகொண்டார்கள்.

தியானத்தின் இறுதி நாளில், நாங்கள் இதே நற்செய்திப் பகுதியை வாசித்தோம்.

நீண்ட அமைதிக்குப் பிறகு, அந்த இளைஞர்களில் ஒருவன் கூறினான்:

"சிஸ்டர் (கன்னியாஸ்திரீ) தனக்கான புதையலைக் கண்டுபிடித்துவிட்டார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன்." என்று!

உண்மையிலேயே அவர் அதைக் கண்டுபிடித்திருந்தார்!

கடவுளின் அரசு என்பது நம்மிடம் எவ்வளவு உடைமைகள் இருக்கின்றன என்பதால் அளவிடப்படுவதில்லை; மாறாக, நாம் யாரை நம்மிடம் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதால் மட்டுமே அளவிடப்படுகிறது.

சில நேரங்களில், நாம் எதிர்பாராத மனிதர்களிடம் அந்தப் புதையலைக் கண்டுகொள்கிறோம்.

இதே உண்மை நான் அறிந்த மற்றொரு பெண்ணின் வாழ்விலும் வெளிப்பட்டது.

அவர் குழந்தை பாக்கியத்திற்காக ஏங்கினார், ஆனால் அவரால் குழந்தை பெற்றெடுக்க முடியவில்லை. அந்த வலி அளவிட முடியாதது. காலம் செல்லச் செல்ல, அந்த ஏமாற்றம் கசப்பாக மாறத் தொடங்கியது.

அப்பொழுது ஒரு நாள், இயேசுவின் மற்றொரு வார்த்தை அவரது இதயத்தைத் தொட்டது:

"என் மிகச் சிறிய சகோதரர் சகோதரிகளுள் ஒருவருக்கு நீங்கள் எதைச் செய்தீர்களோ, அதை எனக்கே செய்தீர்கள்."

அந்த வார்த்தைகள் அவரது வாழ்க்கையை மாற்றின.

அவர் முதியோர் இல்லம் ஒன்றில் தன்னார்வலராக (Volunteer) சேவை செய்யத் தொடங்கினார். அங்குள்ள

முதியவர்களைப் பராமரித்தார், அவர்களுக்கு உணவளித்தார், அவர்களைக் குளிப்பாட்டினார், அவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறினார், மேலும் அவர்களின் தனிமையிலும் துயரத்திலும் அவர்களுக்குத் துணையாக இருந்தார்.

அவருடைய நண்பர்கள் பலரால் இந்த அர்ப்பணிப்பைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

ஒரு நாள், அவருடைய தோழி ஒருவர் இவர் வேலை செய்வதைப் பார்த்துவிட்டு, "நீ செய்யும் இந்த வேலைக்காக எனக்கு ஒரு மில்லியன் டாலர் கொடுத்தால் கூட நான் செய்ய மாட்டேன்" என்றார்.

அந்தப் பெண் சிரித்துக்கொண்டே பதிலளித்தார்:

"இந்த வேலையை நான் நிறுத்த வேண்டும் என்பதற்காக எனக்கு ஒரு மில்லியன் டாலர் கொடுத்தாலும் நான் நிறுத்த மாட்டேன்."

முதியவர்களிடமும் கைவிடப்பட்டவர்களிடமும் மறைந்திருந்த கிறிஸ்துவை அவர் கண்டுகொண்டார்.

அவர் தன் புதையலைக் கண்டுபிடித்துவிட்டார்!

இன்றைய நற்செய்தி இன்னும் தேடிக்கொண்டிருப்பவர்களிடமும் பேசுகிறது.

இரண்டாவது உவமையில் வரும் வணிகர், நமக்குள் இருக்கும் தேடல் உணர்வை நினைவுபடுத்துகிறார். மனிதர்களாகிய நாம் எப்போதும் ஏதோ ஒன்றிற்காக ஏங்குகிறோம். மகிழ்ச்சி, அர்த்தம், உண்மை, அன்பு, நோக்கம் மற்றும் ஒரு பிடிப்புக்காக நாம் தேடிக்கொண்டே இருக்கிறோம்.

புனித அகஸ்தினார் தனது புகழ்பெற்ற நூலில் எழுதியுள்ளார்: "இறைவனே, எங்கள் இதயம் உம்மில் ஓய்வு கொள்ளும் வரை, அது அமைதியற்றதாகவே இருக்கும்."

பலர் பல வருடங்களைத் தேடலிலேயே கழிக்கிறார்கள். சிலர் தங்களின் தொழிலில் தேடுகிறார்கள்; மற்றவர்கள் உறவுகள், பயணங்கள், சாதனைகள், உடைமைகள் அல்லது உலக அனுபவங்கள் மூலம் தேடுகிறார்கள்.

தேடுவதில் எந்தத் தவறும் இல்லை.

ஆனால், நம் இதயம் உண்மையிலேயே எதை விரும்புகிறதோ, அதைவிடக் குறைவான ஒன்றோடு நாம் திருப்திப்பட்டு, நம் தேடலை மிக விரைவாக நிறுத்திக் கொள்ளும்போதுதான் சிக்கல் ஏற்படுகிறது.

யோவான் நற்செய்தியில் இயேசு முதன்முதலில் இரண்டு சீடர்களைச் சந்தித்தபோது, அவர் கேட்ட முதல் கேள்வி இதுதான்

"என்ன தேடுகிறீர்கள்?"

இன்றும் நம் ஒவ்வொருவரிடமும் அவர் கேட்கும் கேள்வி அதுவே தான்.

நாம் உண்மையில் எதைத் தேடுகிறோம்?

வெற்றியா? பாதுகாப்பா? அங்கீகாரமா?

வசதியா?

அல்லது விலைமதிப்பற்ற அந்த முத்தையா—அதாவது கிறிஸ்துவுடனான நட்பிலிருந்து வரும் அந்த தெய்வீக வாழ்வையா?

இன்றைய முதல் வாசகத்தில், சாலமோன் அரசருக்கு அவர் விரும்பும் எதையும் கேட்கும் வாய்ப்பு வழங்கப்படுகிறது. அவர் செல்வத்தையோ, அதிகாரத்தையோ கேட்கவில்லை; மாறாக, அவர் ஞானத்தைக் கேட்கிறார். எது உண்மையிலேயே முக்கியமானது என்பதை அடையாளம் காணும் ஆற்றலைக் கேட்கிறார்.

நாம் செய்யக்கூடிய மிக முக்கியமான ஜெபம் அதுவாகத்தான் இருக்க முடியும்:

"ஆண்டவரே, உம்முடைய புதையலை நான் எதிர்கொள்ளும்போது, அதை அடையாளம் கண்டுகொள்ளும் ஞானத்தை எனக்குத் தந்தருளும்."

ஏனெனில், கடவுளின் அரசு பெரும்பாலும் மறைந்தே காணப்படுகிறது.

அது ஜெபத்தில் மறைந்திருக்கிறது.

நற்கருணையில் மறைந்திருக்கிறது.

சாதாரண அன்புச் செயல்களில் மறைந்திருக்கிறது.

மன்னிப்பில் மறைந்திருக்கிறது.

பிறர் செய்யும் சேவையில் மறைந்திருக்கிறது.

கடவுளின் திருவுளம் நிறைவேறும் விசுவாச சமூகத்தில் மறைந்திருக்கிறது.

கிறிஸ்துவை அமைதியாகத் தங்கள் வாழ்வில் வெளிப்படுத்தும் மனிதர்களிடம் மறைந்திருக்கிறது.

சில நேரங்களில், நாம் சுமக்கும் சிலுவைகளிலும் அது மறைந்திருக்கிறது.

இறுதியாக ஒரே ஒரு கதையோடு நிறைவு செய்கிறேன்.

ஒரு முதியவரிடம், "உங்கள் வாழ்க்கையின் மிக மகிழ்ச்சியான தருணம் எது?" என்று கேட்கப்பட்டது. அவர் தனது திருமண நாள், தன் பிள்ளைகளின் பிறப்பு, வேலையில் அடைந்த சாதனை அல்லது ஒரு பெரிய சாகசப் பயணம் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுவார் என்று மக்கள் எதிர்பார்த்தார்கள்.

ஆனால் அவரோ இவ்வாறு பதிலளித்தார்:

"என் வாழ்வின் மிக மகிழ்ச்சியான நாள் எதுவென்றால், கடவுள் என்னை எப்படி இருக்கிறேனோ அப்படியே அன்பு செய்கிறார் என்பதையும், அவர் என்னைத் தேடுவதை ஒருபோதும் நிறுத்த மாட்டார் என்பதையும் நான் உணர்ந்துகொண்ட அந்த நாள் தான்."என்றார்!

நிலத்தில் புதையலைக் கண்ட தொழிலாளியும், முத்தை கண்ட வணிகரும் எதைக் கண்டடைந்தார்களோ, அதை அந்த மனிதர் கண்டுகொண்டார்.

மங்கிப்போகாத, யாராலும் திருட முடியாத, உலகப் புதையல்கள் அனைத்தும் அழிந்துபோன பிறகும் நிலைத்திருக்கின்ற அந்தப் புதையலை அவர் கண்டடைந்தார்.

அன்பான சகோதர சகோதரிகளே, நம்மில் சிலர் எதிர்பாராத விதமாகப் புதையலைக் கண்டடைந்த தொழிலாளியைப் போல இருக்கலாம்; மற்றவர்கள் பல வருடங்களாகத் தேடிக்கொண்டிருக்கும் வணிகரைப் போல இருக்கலாம்.

நம்முடைய பாதை எதுவாக இருந்தாலும், அந்தப் புதையல் உண்மையானது என்பதை இன்றைய நற்செய்தி நமக்கு உறுதியளிக்கிறது.

அந்தப் புதையல் என்பது ஒரு பொருளல்ல;

அது இயேசு கிறிஸ்துவே ஆவார்!

நாம் அவரை ஒரு முறை கண்டுகொண்டால், அவருக்காக நாம் எதை இழந்தாலும், நாம் பெறுவதோடு ஒப்பிடும்போது அது ஒன்றுமே இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்வோம்.

ஏனெனில், விண்ணரசு என்பது நிலத்தில் மறைந்திருக்கும் புதையலுக்கும், விலைமதிப்பற்ற நல்முத்துக்கும் ஒப்பானது.

ஆமென்.

Prepared by: **Fr. Paul Julian,** Perth ,Australia

and Translated by: **Leonard Arulandhu,** Holy Family Church, Chennai